

Bir Şehrin Sensizliđi

– Nuri DOĐAN · 13 Haziran 2011

Nazenin sesinle üstüme ölümü örttün
Bundandır adına ecel deyişim...

Sana...

Fırat nehri ibrişim,

İzbe bir şehir kadar yalnız ve acizim
İçimde kırk kere dönmüş gibiyim,
Kılı kırk yarararak, kırk gün yasta
Yine başladığım anda. Sendeyim...

Hiç bir delili kabul etmeyen maktulden ötede,
Soğumamış cinayet /im
Dicle'ye ağlarken yaşmaklı anne,
Saçlarıma ak giydiren güzel /im
Kükürdüne zamk bulanmış kibrit ellerim.
Sormadım ki neden, niçin ve niye
Yetmez mi seni sevdiğim? Sendeyim...

Sayhaları tümseklere kaldıran çocuk
Yolum hiç bir tebessüme düşmez.
Dahası bacaları göğşe duadır ağlayışlarımın
Dicle'yi sevdiysem hıyanet etmez
Ah kadın saçlarımı puşinden salda gideyim
Sevmelerin dili yok kürt kızı.Yine sendeyim

Mehirini ömrüme bedel kıldım say,
Farz biçtim say nehirleri denizlere
Seninle gündeğumunu izlemeyecek Mardin,
Ellerinden bir ölüm içilmeyecek.
Fırat ve Dicle nehri ki

Bir daha ağız dolusu gülmeyecek
Bundan değil elbet gözümdeki yaş
Bundan değil ayaklarıma dolanan telaş
Kalbimden aksini alma kürt kızı,
Kafi değil mi onca eza? Sendeyim...

Ve sana...

Nazenin sesinle üstüme ölümü örttün
Budur işte ayrılığın töresi...

Mardin-2010